

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันที่โลกอยู่ในยุคโลกาภิวัตน์ ประเทศต่างๆสามารถติดต่อทำธุรกรรมต่อกันได้อย่างรวดเร็วและสะดวกสบายรวมถึงในทางการค้าขายระหว่างประเทศด้วย ทำให้เศรษฐกิจของโลกขยายตัวอย่างมาก โดยที่รูปแบบธุรกิจและการค้าระหว่างประเทศปัจจุบันมีการพัฒนาจนมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งก็เป็นที่ยอมรับกันว่าเมื่อมีการทำธุรกิจและการค้าระหว่างประเทศย่อมต้องมีการขัดแย้งหรือมีข้อพิพาทเกิดขึ้นตามมา ส่งผลให้ข้อพิพาทในธุรกิจดังกล่าวมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย ข้อพิพาทเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์สำหรับผู้ประกอบธุรกิจ เนื่องจากจะส่งผลกระทบต่อการทำงานในการประกอบธุรกิจนั้น ในทางธุรกิจจึงต้องมีวิธีการที่จะระงับข้อพิพาทอย่างรวดเร็วและเหมาะสมกับข้อพิพาทที่เกิดจากธุรกรรมและการค้าระหว่างประเทศ โดยวิธีการระงับข้อพิพาทในลักษณะเช่นนี้มีหลายวิธีด้วยกัน แต่วิธีการระงับข้อพิพาทหนึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในทางการค้าระหว่างประเทศ คือ การระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการ เนื่องจาก มีความสะดวก รวดเร็ว และประหยัดค่าใช้จ่าย แต่เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่มีการนิยมเลือกใช้การอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาท เนื่องจาก คู่กรณีสามารถเลือกคุณสมบัติของผู้ที่ทำการชี้ขาดข้อพิพาทได้ สามารถเลือกประเทศที่เป็นกลางในการระงับข้อพิพาท เลือกวิธีพิจารณาที่เหมาะสมกับข้อพิพาทของตนได้ จากเหตุผลดังกล่าวทำให้การเจรจาตกลงทำสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศมักจะมีการตกลงในสัญญาให้มีข้อกำหนดว่าด้วยอนุญาโตตุลาการ หรือ ตกลงแยกเป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการต่างหากเพื่อใช้ระงับข้อพิพาทที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

แต่เนื่องด้วยการอนุญาโตตุลาการในธุรกิจและการค้าระหว่างประเทศ เป็นการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่กรณีทั้งสองประเทศที่อยู่ห่างไกล ฉะนั้น มักเกิดเหตุการณ์ที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาหรือดำเนินกระบวนการล่าช้าไม่เป็นไปตามเวลาที่

อนุญาตตุลาการกำหนดไว้ ซึ่งในกรณีเรียกว่า “การผัดนัด” หรือ “การขาดนัด”¹ โดยการขาดนัดนั้นอาจเกิดจากกรณีที่คู่กรณีไม่มีเจตนาจงใจปฏิเสธที่จะขาดนัดพิจารณาซึ่งอาจเกิดจากเหตุสุดวิสัยต่างๆ เช่น เหตุน้ำท่วม แผ่นดินไหว ความล่าช้าในการเดินทางระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่วนในกรณีที่คู่กรณีมีเจตนาที่จงใจปฏิเสธที่จะไม่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณา เนื่องจากคู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดมีความเห็นว่าอนุญาตตุลาการไม่มีเขตอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทของตน หรือคู่กรณีอาจเข้าใจว่าการไม่เข้าร่วมกระบวนการ จะส่งผลให้ไม่ถูกบังคับตามคำชี้ขาดหากภายหลังมีคำชี้ขาดว่าตนเป็นฝ่ายแพ้คดี เนื่องจากไม่ยินยอมเข้าร่วมกระบวนการตั้งแต่ต้น หรือคู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดจงใจให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินกระบวนการอนุญาตตุลาการ² ฉะนั้นอนุญาตตุลาการต้องมีมาตรการทั้งให้ความคุ้มครองคู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดโดยไม่ได้ตั้งใจที่จะไม่เข้าร่วมกระบวนการ แต่หากคู่กรณีที่ขาดนัดจงใจปฏิเสธการเข้าร่วมกระบวนการอนุญาตตุลาการต้องมีมาตรการเยียวยาและลงโทษคู่กรณีดังกล่าวเพื่อให้กระบวนการพิจารณาดำเนินไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

แต่ในการพิจารณาว่าคู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดดังกล่าวนั้นจงใจที่ปฏิเสธในการเข้าร่วมกระบวนการอนุญาตตุลาการหรือไม่เป็นเรื่องยากสำหรับคณะอนุญาตตุลาการที่จะวินิจฉัยได้ เนื่องจากการขาดนัดในกระบวนการอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศแตกต่างจากการขาดนัดพิจารณาในการดำเนินคดีทางศาล เพราะ คณะอนุญาตตุลาการมีอำนาจที่จะกำหนดเวลาในการดำเนินกระบวนการที่ค่อนข้างยืดหยุ่นกว่าการดำเนินคดีทางศาล จนทำให้ไม่สามารถกำหนดได้อย่างชัดเจนว่าเมื่อใดจะถือว่าคู่กรณีขาดนัดพิจารณา³ ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้

¹ คำว่า “ผัดนัด” หมายถึง การไม่สามารถทำตามกฎอันเป็นข้อบังคับแห่งวิธีพิจารณาอาจเป็นการผัดนัดยื่นคำให้การหรือผัดนัดพิจารณา ในกรณีผัดนัดโดยฝ่ายจำเลยอนุญาตตุลาการอาจพิจารณาต่อไป โดยใจที่ก็ต้องนำสืบคดีให้สมตามคำฟ้อง กล่าวคือ การผัดนัดไม่เป็นเหตุให้แพ้คดีในตัว ในกรณีที่โจทก์ผัดนัด จำเลยอาจขอให้อนุญาตตุลาการจำหน่ายคดี, พจนานุกรมการอนุญาตตุลาการ, พิษัยศักดิ์ หรือบางกูร, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), หน้า 54

² เสาวนีย์ อัครวโรจน์, คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยวิธีการระงับข้อพิพาททางธุรกิจโดยการอนุญาตตุลาการ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543) , หน้า 223

เสมอตั้งแต่ก่อนเริ่มต้นกระบวนการพิจารณาโดยคู่กรณีจงใจปฏิเสธที่เข้าร่วมกระบวนการตั้งแต่ต้น คือ การขาดนัดแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ หรืออาจเกิดขึ้นในระหว่างที่มีการดำเนินกระบวนการพิจารณา คือ การขาดนัดยื่นข้อเรียกร้อง (ในกรณีของผู้เรียกร้อง หรือผู้คัดค้านในกรณีข้อเรียกร้องแย้ง), การขาดนัดยื่นคำคัดค้าน, การขาดนัดเข้าร่วมกระบวนการพิจารณา, การขาดนัดยื่นพยานหลักฐาน ดังนั้นต้องมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอย่างชัดเจนว่ามีเหตุอันสมควรหรือไม่ที่ขาดนัดเข้าร่วมกระบวนการพิจารณา เพื่อให้สามารถแยกแยะระหว่างคู่กรณีที่จงใจปฏิเสธเข้าร่วมกระบวนการพิจารณากับคู่กรณีไม่มีเจตนาที่จะปฏิเสธเข้าร่วมกระบวนการพิจารณาได้ และต้องมีมาตรการเยียวยาและลงโทษคู่กรณีที่จงใจปฏิเสธไม่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณา ซึ่งการขาดนัดในแต่ละช่วงของการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาโตตุลาการต้องใช้มาตรการเยียวยาและลงโทษคู่กรณีที่แตกต่างกันเพื่อป้องกันมิให้คู่กรณีที่มีเจตนาจงใจปฏิเสธการเข้าร่วมใช้เป็นช่องทางในการประวิงคดี

กรณีนี้ในกฎหมายต้นแบบว่าด้วยการอนุญาโตตุลาการทางพาณิชย์ระหว่างประเทศ ของ คณะกรรมาธิการว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (United Nations Commission on International Trade Law [UNCITRAL] Model Law on International Commercial Arbitration)⁴ ได้มีบทบัญญัติที่กำหนดให้อำนาจอนุญาโตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียว (ex parte) หรือจำหน่ายคดีในกรณีของผู้เรียกร้อง ภายหลังจากที่อนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้วถึงเหตุที่คู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดพิจารณานั้นจงใจปฏิเสธที่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาหรือไม่⁵ และในหลายประเทศที่มีการพัฒนากฎหมายอนุญาโตตุลาการอย่าง

³ Deniel E. Tunik , "Default Proceeding in International Commercial Arbitration" , International Arbitration Law Review 1998 , 1 (2) , p. 86

⁴ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะใช้คำว่า "กฎหมายต้นแบบ"

⁵ UNCITRAL Model law, Article 25 บัญญัติว่า " Unless otherwise agree by the parties , if , without showing sufficient cause

(a) the claimant fails to communicate his statement of claim in accordance with article 23(1) , the arbitral tribunal shall terminate the proceedings ;

(b) the respondent fails to communicate his statement of defence in accordance with article 23(1) , the arbitral tribunal shall continue the proceeding without treating such failure in itself as an admission of the claimant's allegations;

มาก เช่น ประเทศอังกฤษ⁶ ประเทศเนเธอร์แลนด์⁷ ประเทศสหรัฐอเมริกา⁸ เป็นต้น ได้มีการกำหนด บทบัญญัติว่า อนุญาโตตุลาการไม่สามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวทันทีที่คู่กรณีฝ่ายที่ ขาดนัดพิจารณา โดยต้องเปิดโอกาสให้คู่กรณีชี้แจงถึงเหตุในการขาดนัดพิจารณาและได้มีการแจ้ง ให้คู่กรณีนั้นทราบถึงวันนัดพิจารณาแล้วโดยชอบ นอกจากกฎหมายต้นแบบ และกฎหมายของ ประเทศต่างๆแล้ว ในกฎข้อบังคับของสถาบันอนุญาโตตุลาการต่างๆ เช่น ข้อบังคับการ อนุญาโตตุลาการเฉพาะกิจของ UNCITRAL, ข้อบังคับการอนุญาโตตุลาการของหอการค้า นานาชาติ, ข้อบังคับการอนุญาโตตุลาการของศูนย์อนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศแห่ง ลอนดอน และข้อบังคับการอนุญาโตตุลาการของสมาคมอนุญาโตตุลาการแห่งอเมริกา เป็นต้น ได้ มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจอนุญาโตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียว เช่นกัน

ส่วนในการอนุญาโตตุลาการทางการลงทุนระหว่างประเทศ ภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการ ระงับข้อพิพาททางการลงทุนระหว่างรัฐและคนชาติของรัฐอื่น ค.ศ. 1965 (Convention on the Settlement of Investment Disputes between States and National of Other States 1965 หรือที่เรียกว่า Washington Convention 1965) และข้อบังคับของศูนย์การระงับข้อพิพาททางการ ลงทุนระหว่างประเทศ ค.ศ.1984 (International Center Settlement of Investment Disputes [ICSID] Arbitration Rules 1984) มีบทบัญญัติและข้อกำหนดที่ชัดเจนที่มีมาตรการคุ้มครอง คู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดพิจารณา โดยให้อนุญาโตตุลาการสามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาเพียงฝ่าย เดียวได้ และกำหนดให้อนุญาโตตุลาการเปิดโอกาสแก่คู่กรณีฝ่ายที่ขาดนัดชี้แจงเหตุแห่งการขาด นัดพิจารณาและไม่ตัดสิทธิที่คู่กรณีเข้าร่วมกระบวนการ รวมถึงกรณีอนุญาโตตุลาการวินิจฉัย

-
- (c) any party fails to appear at hearing or produce documentary evidence , the arbitral tribunal may continue the proceeding and make the award on the evidence before it."

⁶พระราชบัญญัติการอนุญาโตตุลาการ ค.ศ. 1996 (The English Arbitration Act 1996)

⁷The Netherlands Arbitration Act 1986

⁸Federal Arbitration Act 1988

ขอบอำนาจของตนเองและศูนย์การระงับข้อพิพาททางการลงทุนระหว่างประเทศสามารถมีอำนาจในการชี้ขาดข้อพิพาทได้เพื่อให้เกิดความมั่นใจและป้องกันการโต้แย้งคัดค้านคำชี้ขาดดังกล่าว⁹

แต่ปัญหาที่สำคัญที่สุดในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการโดยขาดนัด คือ การปฏิบัติต่อคู่กรณีภายหลังจากที่อนุญาตตุลาการได้ใช้อำนาจในการดำเนินกระบวนการพิจารณาเพียงฝ่ายเดียว รวมถึงแนวทางและบทบาทที่อนุญาตตุลาการใช้ในการพิจารณาและตัดสินข้อพิพาทแห่งคดีจากพยานหลักฐานของคู่กรณีฝ่ายที่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งกฎหมายต้นแบบและกฎหมายประเทศต่างๆยังไม่มีแนวทางที่ชัดเจนให้อนุญาตตุลาการตัดสินข้อพิพาทแห่งคดีเพียงฝ่ายเดียวโดยกฎหมายบัญญัติถึงผลแห่งการขาดนัดเท่านั้น โดยเฉพาะกรณีการขาดนัดยื่นคำให้การว่า อนุญาตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป และมีให้ถือว่าการไม่ยื่นคำคัดค้านเป็นการยอมรับตามข้อเรียกร้อง¹⁰ ย่อมเกิดปัญหาแก่อนุญาตตุลาการที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวอย่างไร เพื่อมิให้การกระบวนการพิจารณาขัดต่อหลักความยุติธรรมในการ

⁹ มาตรา 45 ของอนุสัญญาอชิงตัน และข้อบังคับของศูนย์การระงับข้อพิพาททางการลงทุนระหว่างประเทศ ข้อที่ 42

¹⁰ ในกฎหมายต้นแบบ UNCITRAL Model law, Article 25 (b) บัญญัติว่า "...the arbitral tribunal shall continue the proceeding without treating such failure in itself as an admission of the claimant's allegations" และพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ ค.ศ. 1996 (The English Arbitration Act 1996) , Article 41 (4) บัญญัติว่า

"If without showing sufficient cause a party-

(a) fails to attend or be represented at an oral hearing of which due notice was given,

or

(b) where matters are to be dealt with in writing, fails after due notice to submit written evidence or make written submissions, the tribunal may continue the proceedings in the absence of that party or, as the case may be, without any written evidence or submissions on his behalf, and may make an award on the basis of the evidence before it."

ดำเนินกระบวนการพิจารณา และทำให้อนุญาตตุลาการเป็นผู้ที่มีความประพฤติมิชอบจนเป็นเหตุทำลายคำชี้ขาดได้

อำนาจของอนุญาตตุลาการในการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวในประเทศไทย ได้มีการบัญญัติอย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 ตามมาตรา 31 บัญญัติว่า "ในกรณีที่คู่พิพาทมิได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นให้คณะอนุญาตตุลาการ ดำเนินการดังต่อไปนี้

- (1) มีคำสั่งยุติกระบวนการพิจารณา ถ้าคู่พิพาทฝ่ายที่เรียกร้องไม่ยื่นข้อเรียกร้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 29 วรรคหนึ่ง
- (2) ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป ถ้าคู่พิพาทฝ่ายที่ถูกเรียกร้องไม่ยื่นคำคัดค้าน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 29 วรรคหนึ่ง แต่ทั้งนี้ มิให้ถือว่าการไม่ยื่นคำคัดค้านดังกล่าวเป็นการยอมรับตามข้อเรียกร้องนั้น
- (3) ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป ถ้าคู่พิพาทฝ่ายใดไม่มาในวันสืบพยานหรือนัดพิจารณาหรือไม่เสนอพยานหลักฐานใดๆ และให้มีคำชี้ขาดต่อไป

ให้คณะอนุญาตตุลาการมีอำนาจได้สวนตามที่เห็นสมควรก่อนดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ให้รวมถึงเหตุที่ทำให้คู่พิพาทฝ่ายที่ถูกเรียกร้องขาดนัดยื่นคำคัดค้านหรือขาดนัดพิจารณาแล้วแต่กรณี"

บทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจอนุญาตตุลาการได้สวนก่อนที่ดำเนินการสั่งให้คู่กรณีขาดนัด แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์และแนวทางที่ชัดเจนในการใช้ดุลพินิจสั่งให้คู่กรณีขาดนัด และให้อนุญาตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวดังเช่นกฎหมายของประเทศต่างๆ ส่งผลให้อนุญาตตุลาการอาจใช้อำนาจดังกล่าวไปกระทบในลักษณะที่เป็นการตัดสิทธิในการนำเสนอคดีของคู่กรณีที่ไม่ได้ตั้งใจปฏิเสธเข้าร่วมกระบวนการพิจารณาจนทำให้คำชี้ขาดต้องถูกเพิกถอนหรือถูกทำลายในภายหลัง ฉะนั้นในปัญหาดังกล่าวย่อมสร้างความไม่เชื่อมั่นต่อกฎหมายการอนุญาตตุลาการของประเทศไทยรวมถึงคู่กรณีที่จะใช้ประเทศไทยเป็นประเทศเป็นกลางในการระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาตตุลาการ จึงจำเป็นต้องศึกษาแนวคิดพื้นฐานและปัญหาของการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการโดยขาดนัด แนวทางปฏิบัติของกฎหมายการอนุญาตตุลาการในประเทศต่างๆ เพื่อศึกษาเทียบเคียงเพื่อแก้ไขหาแนวทางและหลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจของอนุญาตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวรวมถึงมาตรการในการแก้ไขเยียวยาคู่กรณีที่ขาดนัดในแต่ละช่วงของกระบวนการพิจารณาเพื่อมิให้เกิดการประวิงคดีของคู่กรณีที่มี

เจตนาไม่สุจริต และให้การอนุญาตตุลาการของประเทศไทยมีประสิทธิภาพทัดเทียมกับนานาประเทศได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

- (1) เพื่อศึกษาถึงแนวคิดพื้นฐาน และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการโดยขาดนัด ตามกฎหมายต้นแบบ UNCITRAL และในอนุญาตตุลาการทางการลงทุนภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการระงับข้อพิพาททางการลงทุนระหว่างรัฐและคนชาติของรัฐอื่น ค.ศ. 1965
- (2) เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการใช้อำนาจอนุญาตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาเพียงฝ่ายเดียว ตามประเทศต่างๆรวมถึงข้อบังคับของสถาบันอนุญาตตุลาการของประเทศต่างๆ
- (3) เพื่อศึกษามาตรการเยียวยาและลงโทษในกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการโดยขาดนัดตามกฎหมายต้นแบบของ UNCITRAL และกฎหมายการอนุญาตตุลาการของประเทศต่างๆ รวมทั้งข้อบังคับของสถาบันอนุญาตตุลาการของประเทศต่างๆ
- (4) เพื่อศึกษาแนวทางการบังคับคำชี้ขาดที่เกิดจากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการภายใต้อนุสัญญาระหว่างประเทศต่างๆ และคำพิพากษาของศาลในแต่ละประเทศในการยอมรับและบังคับคำชี้ขาดดังกล่าว

1.3 สมมุติฐานของการศึกษาวิจัย

กฎหมายในปัจจุบันมิได้บัญญัติถึงมาตรการแก้ไขเยียวยา รวมทั้งหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่เหมาะสมและรัดกุมในกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการโดยขาดนัดอย่างเพียงพอ ฉะนั้นควรแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับหลักความยุติธรรมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา และเพื่อทำให้เพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับคำชี้ขาด และมีให้เปิดโอกาสของคู่กรณีที่ไม่สุจริตประวิงคดีได้

1.4 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยนี้ มีการศึกษาถึงแนวคิดและหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณาอนุญาตโตตุลาการโดยขาดนัด และการวิเคราะห์หลักเกณฑ์และแนวทางการใช้อำนาจของอนุญาตโตตุลาการในการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวและมาตรการเยียวยาแก้ไขกรณีที่เกิดขึ้นที่ขาดนัดพิจารณาต่างๆที่เกิดขึ้นทั้งก่อนกระบวนการพิจารณาและในระหว่างดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตโตตุลาการ โดยจะเปรียบเทียบกฎหมายต้นแบบ ของ UNCITRAL และกฎหมายการอนุญาตโตตุลาการของประเทศต่างๆ รวมถึงข้อบังคับของสถาบันอนุญาตโตตุลาการ ซึ่งจะเปรียบเทียบถึงการอนุญาตโตตุลาการทางการลงทุนระหว่างรัฐและคนชาติของรัฐอื่น และศึกษาถึงการบังคับคำชี้ขาดอนุญาตโตตุลาการโดยขาดนัดตามอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และการบังคับคำชี้ขาดดังกล่าวของศาลด้วย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยจะใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากตำรา บทความในวารสารทั้งในและต่างประเทศ บันทึกการประชุม เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆที่เกี่ยวกับอนุสัญญาระหว่างประเทศ กฎหมายการอนุญาตโตตุลาการของประเทศต่างๆ และข้อบังคับของสถาบันอนุญาตโตตุลาการต่างๆ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- (1) ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์และแนวทางในการใช้อำนาจอนุญาตโตตุลาการในการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยฝ่ายเดียวของประเทศต่างๆและข้อบังคับของสถาบันอนุญาตโตตุลาการ เพื่อให้กระบวนการพิจารณาอนุญาตโตตุลาการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
- (2) ทำให้ทราบถึงหลักการและแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตโตตุลาการโดยขาดนัดตามกฎหมายต้นแบบ UNCITRAL และอนุสัญญาว่าด้วยการระงับข้อพิพาททางการลงทุนระหว่างรัฐและคนชาติของรัฐอื่น ค.ศ. 1965 เพื่อให้แนวทางปฏิบัติของอนุญาตโตตุลาการต่อไป

- (3) ทำให้ทราบถึงมาตรการเยียวยาแก้ไขในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตโตตุลาการโดยชาตินัดของแต่ละประเทศ เพื่อนำมาปรับปรุงกฎหมายการอนุญาตโตตุลาการของประเทศไทยให้ดียิ่งขึ้น
- (4) ทำให้ทราบถึงหลักการและแนวบรรทัดฐานของศาลในแต่ละประเทศในการยอมรับและบังคับคำชี้ขาดอนุญาตโตตุลาการโดยชาตินัดภายใต้อนุสัญญาระหว่างประเทศต่างๆ เพื่อให้การบังคับคำชี้ขาดโดยชาตินัดเป็นที่ยอมรับกันได้โดยง่าย